

С името на Аллах, Всемилоствивия, Милосърдния

Вратата на ехли сунна по отношение на гробовете на приближените на Аллах – еўлия [Обобщение от ученията на шейх ес-Сеййид Мухаммед ибн ел-‘Алеўй в ел-Мекке ел-Мукерраме

Съдържание:

Въпрос номер 1: Какво казват Қур’ана и Сунната за посещението на гробовете, за духовния живот и усещанията на мъртвите и за наличието на беракет [милост и изобилие] и нур [светлина] при гробовете на праведните раби на Аллах?

Въпрос номер 2: Вярно ли е, че сеййидина ‘Умер رضي الله عنه отсякъл дървото, под което мюсюлманите дали своята клетва към Пратеника на Аллах صلى الله عليه وسلم, защото видял хората да отслужват молитва там, стремейки се да се сдобият от беракета на Мухаммед صلى الله عليه وسلم? Някои хора използват това като довод, че сахаба не вярвали в беракета на сеййидина и меўляна, Пратеникът на Аллах, Мухаммед صلى الله عليه وسلم.

Въпрос номер 3: Какво бе виждането на сеййидина ‘Умер رضي الله عنه по отношение на теберрук [търсене на беракет чрез следите останали от праведните хора]?

Въпрос номер 4: Позволено ли е да се целува гроб от уважение към неговия обитател?

Въпрос номер 5: Позволено ли е да се поставят цветя на гробовете?

Въпрос номер 6: Позволено ли е да се правят куполи и други подобни структури над гробовете?

Въпрос номер 7: Някои твърдят, че хората, които посещават гробовете на приближените еўлия са на същото ниво както и съдружаващите араби от времето на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم. Коректно ли е това твърдение?

Малко разяснение около обстоятелствата при които тези въпроси бяха отговорени.

Напоследък се появиха много противоречия относно добре установената практика на мюсюлманите да посещават гробовете на еўлия’ и да изразяват своята почит към тях. Ёаххабитският имам от Кейп Таун, Южна Африка – Фааик Гамиеддиен се обръща към мюсюлманите показващи уважение към благословените гробове като безверници и идолопоклонници. Той също твърди, че няма предписание от Қур’ана или Сунната, които да оправдаят посещението на гробовете. Той твърди, че умрелите не усещат и нямат духовен живот, и че няма беракет при гробовете на еўлия’. Той стига дори още по-далеч, твърдейки, че е забранено да се издигат постройки над или около гробовете на еўлия’ за да бъдат почетени по този начин. Той твърди, че изразяването на почит и уважение

към пророците води до политеизъм [ширк].

Тези възмутителни твърдения предизвикаха бъркотия и излишни конфликти и разделение сред мюсюлманите. Затова учениците на шейх ес-сейид Мухаммед ибн ‘Алеуї ел-Маликї, известният ехли сунна учен от ел-Мекке ел-Мукерраме, разгледаха същите тези въпроси в детайли в книгата “Мефāхим йеџиб ен тусаххāх”.

Неговите ученици живеещи в Кейп Таун отговориха тези въпроси придържайки се към Қур’ана и Суннета, и също цитирайки от трудовете на този известен маликийски учен.

Въпрос номер 1: Какво казват Қур’ана и Сунната за посещението на гробовете, за духовния живот и усещанията на мъртвите и за наличието на беракет [милост и изобилие] и нур [светлина] при гробовете на праведните раби на Аллāх?

Отговор: Най-напред Всевишният Аллāх казва в Свещения Қур’ан [9:84] относно гробовете на лицемерите думи със смисъл: **“И никога не отслужвай молитва за техен покойник, и не стой на гроба му!”** – **“Ўе ля теқум ‘аля қабрихи”** На базата на този айет учените от четирите мезхџеба единодушно са постановили, че стоенето при гробовете на вярващите е позволено, отличавайки се от двуличниците.

Второ, в Сахїх ел-Муслим, Сунен ет-Тирмизї, Сунен ебу Да’ууд, Сунен ен-Неса’ї и Муснед на имам Ахмед [Раздел погребения] се предават думи на Пратеника на Аллāх ﷺ със смисъл: **“Бях ви забранил да посещавате гробовете, но сега ви разрешавам, защото това ще ви напомни за ахирета.”**

Самият пророк Мухаммед ﷺ посещаваше гробовете на своите сподвижници по това време. В Сахїх Муслим и Сунен ет-Тирмизї се предава, че Пратеникът на Аллāх ﷺ периодично посещаваше гробището на Медїна - Женнет ел-Беқї’а и правеше ду’а там.

Също така в Сахїх ел-Муслим се предава, че Пратеникът на Аллāх ﷺ учеше своята съпруга, майката на вярващите, сеййиде ‘Аише رضي الله عنها на маниерите свързани с посещаването на гробовете и начина по който мъртвите се поздравяват.

Ел-Бейхақї предава, че Пратеникът на Аллāх ﷺ посещаваше гробовете на шехїдите от Ухуд ежегодно.

И така виждаме не само, че пророкът Мухаммед ﷺ посещаваше гробовете от време на време, той ﷺ ги посещаваше всяка година в определено време. По този начин виждаме, че практиката на мюсюлманите по цял свят да посещават определени гробове всяка година е извлечена от суннета.

Ел-Беззār предава, че пророкът Мухаммед ﷺ посещаваше гробището

Женнет ел-Ме'ал̄я в Мекка, където бе погребана скъпата му съпруга, сеййиде Хад̄иже ﷺ и казваше за това място думи със смисъл: *“Това е благословен гроб!”* – *“Ни'аме ел-меқбера х̄аз̄ихи”*

Им̄ам Муслим също предава, че пророкът Мухаммед ﷺ посещаваше почтения гроб на своята майка, който е разположен между Мекка и Мед̄ина. Той плака там, а онези, които бяха с него също се разплакаха.

Човек също трябва да се замисли, защо според друг хад̄ис Женнет ел-Беқ̄и'а в Мед̄ина се смята за най-свещеното гробище на земята? А това е заради праведниците еўлия', които са погребани там. Това ясно показва, че не всички гробища имат една и съща степен според шер̄и'ата. Гробовете, където се намират благочестиви хора със сигурност имат по-високо положение и повече беракет, и това от своя страна е сред причините мюсюлманите да посещават много повече Женнет ел-Беқ̄и'а в Мед̄ина и Женнет ел-Ме'ал̄я в Мекка в сравнение с останалите гробища.

Ел-Бейхақ̄и предава в Шу'аб ел-Им̄ан, че Пратеникът на Аллах ﷺ казва думи със смисъл: *“Който посещава гробовете на родителите си или на единия от тях всеки петък ще му бъде опростено, а името му записано сред праведниците.”* – *“Мен з̄ара қабра ебеўейхи еў ехадихим̄а ф̄и кулли жуму'ах зуфира леху ўе кутибе берран”*

Ако посещението на гробовете на родителите е причина за такава благословия какво остава за гробовете на пророците енбий̄ и на приближените еўлия'? Пратеникът на Аллах ﷺ окуражаваше мюсюлманите да посещават редовно гробовете и считаше това причина за тяхното опрощение, макар и невежите да го ненавиждат. Гореспоменатия хад̄ис е още едно доказателство за валидността и желателността на периодичното посещаване на гробовете, което е и всеобщата практика на мюсюлманите.

В Шерх ес-Суд̄ур на имам ес-Сую̄т̄и се предава, че пророкът Мухаммед ﷺ казва думи със смисъл, че когато някой посещава гробовете трябва да прочете с̄ура ел-Их̄ляс, с̄ура ет-Тек̄ясур и с̄ура ел-Ф̄атиха, и да предостави наградата от прочетеното на обитателите на гробовете. Той ﷺ също обясни, че тогава тези души ще помолят за неговото опрощение, молейки Всевишния Аллах да му опрости и да го благослови.

Това е повеля от пророка Мухаммед ﷺ. От този хад̄ис научаваме, че душите на напусналите този свят имат способността да правят ду'а' за живите, молейки Всевишния Аллах да помага на техните посетители.

В друг хад̄ис от Кенз ел-'Умм̄ал на имам ел-Муттеқ̄и сеййидина 'Али ﷺ предава, че пророкът Мухаммед ﷺ казва: *“Който отива в гробище или минава покрай него и прочете с̄ура ел-Их̄ляс единадесет пъти и предостави наградата от четенето на обитателите на гробовете, ще получи същата награда, както и*

самите мъртви.”

В действителност пророкът Мухаммед ﷺ ни окуражи да четем сӯра ел-Ихлāс и да предоставяме наградата от прочетеното като подарък за мъртвите, когато ги посещаваме. А в днешно време някои хора казват, че дори правенето на зикр при гробовете е бид’ат. Тези хора трябва да отидат да учат хадис!

Усещането на мъртвите и духовния живот в гробовете.

Що се касае до гробовете на пророците عليهم السلام в достоверен хадис от имам Муслим, 2-ри том, 268-ма стр. се казва, че Мухаммед ﷺ видял Мусā عليه السلام в нощта ми’арāж да кланя в своя гроб – “*Изā би Мусā юсали фи қабрихи*”.

Това е доказателство от Суннета на Мухаммед ﷺ, че съществуват определени приближени хора на Всевишния Аллāх, които дори могат да извършват молитва в гробовете си. Учените разясняват, че те не кланят, защото това е задължение за тях [тъй като те вече са напуснали този свят], а заради обичта им към Всевишния Аллāх и защото те се наслаждават на общуването [имайки предвид отслужването на молитва] със своя Всевишен господар.

По отношение на пророците за това не съществува ни най-малко съмнение, тъй като ебу Йе’алā и ел-Беззār предават в сборниците си Муснед, достоверен хадис в който Мухаммед ﷺ казва думи със смисъл: “*Всички пророци са живи, отслужващи молитва в своите гробове.*” – “*Ел-Енбия ехя’ун фи кубурихим юсалин*” Арабската дума за молитва в този хадис е сālā, което също означава и ду’ā’, освен, че може да значи и сālā - намаза, който отслужваме.

В друг достоверен хадис предаден от ебу Дāууд, ен-Несā’и, ибн Мāжех, Ахмед, ет-Таберāни и др. пророкът Мухаммед ﷺ казва, че в деня жуму’ах [петъчният ден] трябва да се отправя много салеуāt [благослов към него ﷺ], защото този салеуāt бива представен при него. Тогава сахāба попитали Пророка عليه السلام как така, след като той е мъртъв и тялото му е мъртво, а Пророкът عليه السلام отговорил: “*Всевишният и Всеславен Аллāх забрани на земята да яде телата на пророците.*”

Освен това, да бъде представено нещо пред някого има смисъл само ако той е в съзнание и усеща всичко. Този хадис показва, че Пророкът عليه السلام усеща нашите салеуāti и духовното ни състояние. В противен случай какъв е смисъла от представянето им пред него عليه السلام?

И така те [пророците] са живи в гробовете си, отслужват молитва, и са наясно кой им отправя салеуāt. Накратко – те ни разпознават.

Също така знаем, че в нощта ми’арāж всички пророци عليهم السلام присъстваха в Месжид ел-Ақсā физически [, а според някои само духом]. Но всички от тях с изключение на ‘Иса عليه السلام вече бяха напуснали земния живот. И въпреки това те се срещнаха с пророка Мухаммед عليه السلام, говориха с него и отслужиха молитва зад него.

И когато той ﷺ се възнесе в семауат [небесата] той отново ги срещна. Това, както и много други достоверни хадиси касаещи ми'араж показва, че тези пророци са живи, че те отидоха до ел-Ақса, че те се възнесоха на небесата и срещнаха Мухаммед ﷺ там.

И въпреки това много хора в днешно време се опитват да отрекат живота на Пророка ﷺ, който е имамът на всички пророци, казвайки, че той ﷺ е мъртъв и не може да се придвижва от място на място и че той ﷺ не усеща и не разпознава. Аллах да ни пази от такова богохулство!

Ние всички знаем за историята на ми'араж и причината Месжид ел-Ақса да бъде толкова скъп за нас е именно факта, че там Пророкът ﷺ е отслужил молитва заедно с всички останали пророци. Ако отречем този факт, защо тогава изобщо толкова много държим на него? Каква тогава е важноста на ел-Ақса в Йерусалим?

Също така знаем, че сеййидина Муса عليه السلام ни донесе огромна полза тази нощ след като Всевишния и Всеславен Аллах бе ни отредил да отслужваме 50 молитви дневно, но след неговото застъпничество техния брой бе намален до 5. Каква огромна помощ за общността на Мухаммед عليه السلام е това! Толкова много хора едвам успяват да отслужат петте молитви, а какво да кажем ако трябваше да отслужваме петдесет? Наистина милостта на Аллах към нас е огромна. Но тя дойде при нас чрез посредничеството на пророк.

Удивителното в случая е, че Муса عليه السلام напусна този свят 4000 години преди нощта ми'араж и въпреки това успя да изиграе ролята на посредник за общността на Мухаммед عليه السلام. И ако това бе по силите на Муса عليه السلام какво да кажем за най-добрия от творенията, имамът на пророците, пророкът ни Мухаммед عليه السلام? Не може ли Мухаммед عليه السلام да ни бъде от полза и днес след като Муса عليه السلام бе ни от полза тогава?

А сега по отношение на гробовете на обикновените мюсюлмани.

Свещеният Кур'ан е категоричен, че умрелите по пътя на Всевишния Аллах са живи. В сѳра [3:169-170] Всевишният и Всеславен Аллах казва думи със смисъл: ***“И не смятай за мъртви убитите по пътя на Аллах! Не, живи са! При своя Господ те се препитават, ликуващи за онова, което Аллах им е дарил от Своята благодат, и се радват за онези, които [ще ги последват, но] все още не са ги настигнали, че няма страх за тях и не ще скърбят.”***

Не смятаме, че има айет в Кур'ана, който да опровергава атеистичната представа за смъртта като край на всякакви усещания по-силно, отколкото този айет. Думите му са категорични, че шехидите, които освен това са с по-нисък ранг от пророците [небиййин] и праведниците [сиддиқин], са живи в гробовете си и дори се препитават и се радват.

Дори и децата знаят, че само живите се нуждаят от препитание и могат да

се радват. Затова онези, които наричат приближените на Алла̀х еўлия́ - мъртви, противоречат на Книгата на Всевишния и Всеславен Алла̀х. Неспособността ни да възприемем и да усетим техния живот, не противоречи на факта, че те са живи в света на духовното.

А айет [2:154] от Свещения Қур'ан категорично заявява: **“И не наричайте “мъртви” убитите по пътя на Алла̀х! Не, живи са! Но вие не усещате.”**

Ебу Ну'им и имам Ахмед предават, че големия таби'ин Сабит ел-Беннани казвал: “О, Алла̀х, след като ти си дал на някого възможността да отслужва молитва в своя гроб, удостои и мен с тази чест!” Ебу Ну'им предава, че Жубейр رضي الله عنه, друг голям таби'ин разказва за деня в който Сабит умира: “Кълна се в Алла̀х, който ме създаде, и освен когото не съществува друг Господ, аз поставих Сабит ел-Беннани в гроба му, като заедно с мен беше човек на име Хумейд ет-Теуил. И когато привършихме с поставянето на камъни на гроба един от тях пропадна и аз видях Сабит ел-Беннани да отслужва молитва в своя гроб.”

С други думи Алла̀х субх'анеху ўе те'ал'я прие ду'а'та на този свой приближен раб и го удостои с честта да може да отслужва молитва в своя гроб. И това, както вече споменахме е достоверен хадис предаден от Ахмед ибн Ханбел и ебу Ну'им.

В друго достоверно предание от ет-Тирмизи́ и ибн Маже Пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم казва, че който погребва своя брат трябва да му сложи хубав кефен, защото мъртвите се посещават един друг в гробовете [иннехум йетезаўеруне].

Това е по отношение на обикновените вярващи, а не на еўлия́. И ако обикновените вярващи имат възможността да се посещават в гробовете, то колко по-голяма би била степената на приближените на Алла̀х в гробовете? Какво да кажем за тяхното усещане там?

Предава се от ет-Тирмизи́, ен-Неса'и́ и ел-Хаким, че един от сахаба разпънал палатката си върху гроб без да знае за това. И когато бил в палатката чул някой да чете сўра ел-Мулк. Той отишъл при пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم и му разказал за това. Пророкът صلى الله عليه وسلم отговорил, че сўра ел-Мулк е защита против гробните мъчения и че тя предпазва човека, погребан там. Учените обясняват, че този човек обичал да чете тази сўра приживе и по този начин Алла̀х صلى الله عليه وسلم му позволил да я чете и в своя гроб.

Това доказва, че обикновен човек е способен да чете Қур'ан в гроба си, и по същия начин нормален жив човек е способен да го чуе. И ако по този начин праведник заяви, че е чул еўлия́ при неговия гроб това е много по-вероятно и много по-истинно. Като база за това са гореспомнатите хадиси.

Дори и ибн Теймийе наречен Шейх ел-Ислям от своите ўаххабитски последователи предава друг достоверен хадис, касаещ този въпрос. Въпреки това

повечето от днешните му последователи твърдят, че мъртвите губят своето възприятие и сила след напускането им на този свят – т.е. те споделят атеистическо и материалистическо виждане за смъртта. Но за да ги опровергаем е достатъчно само да споменем, че обичаният им шейх, ибн Теймийе в своята Фетауа, 2-ри том, 331 стр. предава, че Пратеникът на Аллах ﷺ казва думи със следния смисъл: “Когато някой мине покрай гроба на своя брат, когото е познавал на този свят, застане на гроба му и каже “ес-селяму ‘алеюкум” човекът в гроба също го разпознава и отговаря на поздрава му. [йе‘арифуху је йерудде ‘алеихи-с-селям]” Това показва, че мъртвите съзнават и са способни да правят ду‘а за живите, защото самият поздрав “ес-селяму ‘алеюкум” е ду‘а в полза на поздравения човек.

Още повече в противовес на онова, което днешните ўаххаби твърдят, в Межму‘а ел-Фетауа, 24-ти том, 326 стр. на въпроса “Разпознават ли мъртвите живите, които ги посещават?” ибн Теймийе отговаря “Няма съмнение в това!” И той заявил, че доказателствата за това идват от двата достоверни сборника ел-Бухари и Муслим в Китаб ел-Жена‘из, където пророкът Мухаммед ﷺ казва, че когато мъртвия бъде погребан и хората тръгнат да се прибират по домовете си, мъртвият чува техните стъпки [йесме‘у қар‘а ни‘алихим]. И това се отнася дори и за безверниците.

Как може хора изучавали хадис да твърдят, че пророците, приближените и обикновените хора губят усещането си след смъртта си? Може би те не са изучавали хадис правилано.

Големият учен в хадис и тефсир ес-Суюти бил запитан:

Разпознават ли мъртвите техните посетители и знаят ли тяхното положение в живота им?

Чуват ли мъртвите какво казват живите?

Срещат ли се и виждат ли се една друга душите на мъртвите?

Той отговорил на всичките въпроси с “Да!” и аргументирал отговора си с много хадиси.

Относно айета в който се казва, че мъртвите не могат да чуват ес-Суюти отговорил, че това е в преносен смисъл [ен-нефи жа‘е ‘аля ме‘ана ел-межаз], а действителното му значение е, че те не могат да последват напътствието [ме‘анаха сема‘ худа], т.е. веднъж след като са напуснали този свят като безверници, те вече не могат да бъдат напътени. Това може да бъде проверено в “ел-Хауи лил фетауи”, 2-ри том, 169-175 стр. на имам Желялуддин ес-Суюти.

При това положение кого бихме желали да следваме – гигантите в ислямските науки или джуджетата от наши дни?

В сүра ел-Е‘араф Аллах ﷻ ни известява, че след като злодеите от Семуд биват унищожени пророкът Салих ﷺ се обръща към тях с думите: “**О, народе мой, съобщих ви посланието на моя Господ и ви наставлявах, ала вие не**

обичате наставниците.” [7:79] Пророкът Шу‘айб عليه السلام се обръща към своя народ след унищожаването им с подобни думи – **“О, народе мой, известих ви посланията на своя Господ и ви наставлявах. И как да скърбя за хора-неверници?”** [7:93]

Фактът, че пророците Салих عليه السلام и Шу‘айб عليه السلام се обръщат към унищожените си народи доказва, че според тях дори и мъртвите безверници са способни да чуват. След като дори и безверниците могат да чуват от гробовете си [още повече, че унищожените народи нямат дори и гробове], защо тогава вярващите да не могат да чуват от гробовете си?

В достоверен хадис, който разказва за битката при Бедр се споменава, че мюсюлманите захвърлили ебу Жехл и останалите убити безверници в ров. Пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم отишъл при гробовете им и ги запитал дали са намерили обещанието на Аллах субханеху ъе те‘аля за истина [т.е. че ще бъдат наказани]? Тогава сейидина ‘Умар رضي الله عنه запитал пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم способни ли са мъртвите да го чуят? Мухаммед صلى الله عليه وسلم отговорил на ‘Умар رضي الله عنه, че той не е способен да чуе по-добре от тях, но те не са способни да отговорят. [Ел-Бухари, Китаб ел-Меғазй].

Това бе относно живота на мъртвите безверници. А в днешно време някои невежи мюсюлмани твърдят, че дори и пророците и приближените не могат да ни чуят. Ние може единствено да плачем за степената на техния йман.

Ебу Даууд в Китаб ел-Женā из предава от ‘А‘ише رضي الله عنها, че когато Нежаши, праведният крал на Абисиния починал, сахаба предават, че светлина сияела от гроба му [юрō ‘аля қабрихи нур]. Той дори не бе сахабе [сподвижник на Мухаммед صلى الله عليه وسلم], но се вярваше, че той бе ъели [приближен на Аллах صلى الله عليه وسلم]. И след като сахаба вярваха, че приближените еўлия’ могат да имат светлина и благослов на своите гробове, то думите на невежите “учени” на 21-ви век по този въпрос остават напълно безпредметни.

В друго достоверно предание от ибн Ханбел, ел-Хаким и ет-Таберанī се казва, че пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم видял човек стоящ на гроб и му казал: **“Не вреди на човека в гроба и той няма да ти вреди.”** [Ля ту‘зи сахаиб ел-қабри ъе ля ю‘зике]. Учените по хадис обясняват, че това показва как действията на живите при гробовете оказват влияние върху мъртвите. Това също показва, че мъртвите усещат какво се случва върху гробовете им. В противен случай защо е забраната за сядане върху гробовете при положение, че мъртвите не усещат нищо?

По тази причина не бива да се вреди на гробовете или те да бъдат разрушавани. От друга страна показването на уважение при гроба и изразяването на обич към неговия обитател предизвиква подобна реакция и в обратната посока. Затова мюсюлманите показват такова дълбоко уважение към гробовете на онези, които Аллах صلى الله عليه وسلم ни повелява да обичаме – пророците и

праведниците.

Втората част от хадиса показва, че мъртвият е способен както да навреди така и да бъде от полза, по специфичен начин според тяхната степен при Алла̀х ﷻ и разбира се единствено с неговото позволение.

Има̀м Ахмед ибн Ханбел предава, че преди сеййидина ‘Умер رضي الله عنه да бъде погребан в нейната стая, сеййиде ‘А’ише رضي الله عنها влизаше там без хижа̀б, тъй като Пророкът صلى الله عليه وسلم и сеййидина ебу Бекр رضي الله عنه, също погребани там, бяха нейни съпруг и баща. Но когато ‘Умер رضي الله عنه бе погребан там, тя влизаше в стаята си единствено с хижа̀б. [Мишкāt ел-Меṣāбиḥ, раздел Зиярат ел-Қубур]

Това действие ясно показва, че според сеййиде ‘А’ише رضي الله عنها мъртвите усещат и виждат своите посетители и също така разбират кой ги е посетил и как ги е посетил.

В достоверен хадис пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم казва, че гробът на всеки човек ще бъде градина от райските градини или дупка от дупките на Ада. [Раўда мин рия̀д ел-женнеḥ еў хуфраḥ мин хуфер ен-нар.]

След като гробът на обикновения вярващ е градина от Рая какво остава за гробовете на приближените на Алла̀х ﷻ - еўлия’? Те не са ли от Женнета? И ако отговора е “да”, то единствено глупак може да твърди, че там няма беракет.

Хората от Кейп Таун са ша̀фи’и. А ние знаем, че когато има̀м еш-Ша̀фи’и беше в Багдад, всеки път, когато имаше проблем посещаваше гроба на има̀м ебу Ханѝфа, кланяше два рекята там и молеше Алла̀х субхāнеху ўе теāля, чрез беракета на ебу Ханѝфа. И така проблемът му незабавно биваше решен. Също така той кланяше тези два рекята съгласно ханефийския меџеб. Когато бивал запитан за това отговарял: “От уважение към обитателя на този гроб!” [Те’еддубен ме’а ṣохиб ел-қабр.]

Тази автентична история е предадена от големия ша̀фи’итски учен има̀м ибн Ха̀жер ел-Мекки в книгата му “ел-Ḥайрат ел-хисан фи менақиб има̀м ел-е’азам ебу Ханѝфа ен-Ну’аман” Големият ханефийски учен ибн ‘Абидин еш-Ша̀ми също я предава във въведението на своя знаменит труд “Ра̀дд ел-Мухар”.

И сега питаме: има̀м Ша̀фи’и извършваше ли ширк, и от своя страна тези големи учени, които предават историята насърчават ли към ширк? Алла̀х да ни опази от такива мисли!

Накратко: Посещението на гробовете е суннет, та дори и да е в определени дни от годината.

Хората в гробовете усещат какво става извън тях. Някои от мъртвите отслужват молитва или правят ду‘а’ в гробовете си.

Да се чете Қур’ан при гробовете е суннет.

Има беракет при гробовете на приближените - еўлия’.

Гробовете са по-важни и благословени, когато в тях са погребани

праведници.

Суннет е да се каже на праведен човек да стори ду'а' за нас. И е абсурд да се твърди, че това е позволено, когато дадения човек е жив, а е ширк след като той напусне този свят, защото той все още е жив в своя гроб. Или в противен случай се оказва, че не е позволено да се извършва ширк с мъртвец, но е позволено с жив?!

Въпрос номер 2: Вярно ли е, че сеййидина 'Умер رضي الله عنه отсякъл дървото, под което мюсюлманите дали своята клетва към Пратеника на Алла̄х صلى الله عليه وسلم, защото видял хората да отслужват молитва там, стремейки се да се сдобият от беракета на Мухаммед صلى الله عليه وسلم?

...

Г-н Гамиелдиен използва това за да докаже, че сахаба не вярвали в беракета на сеййидина̄ ъе меуляна расулюлла̄х صلى الله عليه وسلم и че те били против почитането на реликвите останали от него.

Отговор:

Добре известно е, че когато пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم бе в Худейбийе той стори клетва със сахаба под определено дърво. Тази случка е известна като бей'ах ер-ридуан. Това дърво става известно, когато Алла̄х عز وجل го споменава в Свещения Кур'ан, казвайки думи със смисъл: ***“Аллах бе доволен от вярващите, когато ти заявиха вярност под дървото [о, Мухаммед]. И узна Той какво имат в сърцата си. И спусна Той спокойствие над тях. И им въздаде близка победа.”*** [48:18]

По времето на сеййидина 'Умер رضي الله عنه хората отиваха при това историческо дърво и кланяха там за да се сдобият с беракета на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم. След като разбира за това 'Умер رضي الله عنه отиде там и отсече дървото. Фааик Гамиелдиен използва погрешно този хадис за да докаже, че кланянето под това дърво е било ширк. И също така, че търсенето на беракет чрез пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم и праведните хора също е ширк и именно това е причината накарала сеййидина 'Умер да отсече дървото.

А това е огромна лъжа съчинена от някои за да служи на тяхната собствена идеология и страсти.

Действително сеййидина 'Умер رضي الله عنه отсякъл дървото, но не защото смятал, че хората извършващи молитва там са мушрици. А те бяха сахаба и таби'ин, така че такава абсурдна мисъл дори не минала през ума му. В действителност, този инцидент така, като е записан в Сахих ел-Бухари, Китаб ел-Мегази и Сахих ел-Муслим, Китаб ел-Имаме, се случил защото съществувало противоречие кое е действителното дърво, където се извършила клетвата. Авторитетни източници сред сахаба твърдели, че отсеченото в последствие

дърво със сигурност е грешно дърво, а истинското вече не можело да бъде открито, тъй като изчезнало по мистериозен начин. Ибн ‘Умар رضي الله عنه, който присъствал на въпросната клетва казал: “Никой не бе способен да открие дървото след тази година!” [ел-Бухари].

И така разбираме, че дървото, което *сахаба* и *таби‘ин* посещавали при Худейбийе по времето на сеййидина ‘Умер не е било истинското, а чисто и просто се намирало в същата долина. От там действителната причина сеййидина ‘Умер رضي الله عنه да отсече дървото е била, че хората го мислели за дървото, където била дадена въпросната клетва. В действителност мистериозното изчезване на истинското дърво по волята на Алла̀х ﷻ показва неговата важност, тъй като *сахаба* го търсеха, но не успяха да го открият.

Също така уважението на сеййидина ‘Умер رضي الله عنه към реликвите и нещата от пророка Мухаммед ﷺ може да се види от следната случка предадена в Кенз ел-‘Уммал, 7-ми том, 66-та стр, и от ибн Қудяме в ел-Мугни, 4-ти том, 554 стр: Веднъж запътил се към джамията за да води петъчната молитва ‘Умер минал покрай канал [вероятно става въпрос за нещо от рода на отточна тръба], който бил на пътя и мръсната вода от него изцапала чистите му дрехи. Той се ядосал и махнал канала от пътя, върнал се вкъщи, облякъл се отново и отишъл на джамия. В джамията обаче чичото на Пророка ﷺ ‘Аббас رضي الله عنه се изправил срещу него и му казал: “Този канал бе поставен от Пратеника на Алла̀х ﷻ, видях това със собствените си очи.” Когато сеййидина ‘Умер чул това незабавно напуснал джамията заедно с ‘Аббас и отишли при канала. Тогава ‘Умер се навел както при руку‘а и казал на ‘Аббас: “О, чичо на Пратеника на Алла̀х ﷻ, качи се на гърба ми и постави канала обратно там, където беше поставен от Пратеника на Алла̀х!”

Това бяха обичта и уважението, които сеййидина ‘Умар رضي الله عنه изпитваше към нещата свързани с водачът на всички вярващи сеййидина Мухаммед ﷺ. Нека онези, чиито сърца са лишени от любов да разправят каквото пожелаят!

Накратко: Сеййидина ‘Умер رضي الله عنه отсече дървото не защото смяташе, че хората извършват ширк, а защото това не бе действителното дърво, където се състоя клетвата.

Сеййидина ‘Умер رضي الله عنه бе изпълнен с уважение и почит към всички неща свързани с Пророка ﷺ и е невъобразимо да помислим изобщо, че той би бил способен да покаже каквото и да било неуважение към тях.

Сахаба придаваха голямо значение на това дърво и поради тази причина те положиха много усилия да го открият... *Таби‘ин* също ходеха в долината от Худейбийе, търсейки дървото. Но Алла̀х ﷻ стори така, че то да изчезне по мистериозен начин.

Въпрос номер 3: Какво бе виждането на сеййидина ‘Умер رضي الله عنه по

отношение на теберрук [търсене на беракет чрез следите останали от пророка Мухаммед ﷺ]?

Отговор: Питаме защо както сеййидина ебу Бекр, така и сеййидина ‘Умер поискаха да бъдат погребани в съседство с пророка Мухаммед ﷺ в неговата къща, докато всички останали от Медина биваха погребвани в ел-Беќи‘а? Защото те знаеха какъв е беракета на гроба на Мухаммед ﷺ и искаха да се сдобият с него.

Предава се в Сахих ел-Бухари, Китаб ел-Жена‘из, че когато най-накрая сеййидина ‘Умер получил потвърждение, че може да бъде погребан редом до благословения гроб на Пророкът ﷺ той казал: “Нямаше нищо по-важно за мен от това!” [Ма кяне шей ехемм илейе мин хаза.] А в днешно време някои наричат това ширк. Нека Аллах ﷻ ги напъти към беракета на своя Пророк ﷺ.

В Сахих ел-Бухари, Китаб ел-Либас се предава, че пророкът Мухаммед ﷺ имаше пръстен, който след това стана притежание на сеййидина ебу Бекр رضي الله عنه, след това на сеййидина ‘Умар رضي الله عنه, след това на сеййидина ‘Усман رضي الله عنه. Ясно е, че те носеха пръстена за да получат от беракета на пророка Мухаммед ﷺ.

Предава се в Сахих ел-Бухари, Китаб ел-Мегази, че същото нещо важи и за копието на пророка Мухаммед ﷺ. То бе предадено на сеййидина ебу Бекр رضي الله عنه, после на сеййидина ‘Умер رضي الله عنه, после на сеййидина ‘Усман رضي الله عنه и накрая на сеййидина ‘Али رضي الله عنه.

Също така в Сахих ел-Бухари се предава, че когато сеййидина ибн ‘Умер رضي الله عنه пътуваше между Мекка и Медина той спираше за да кланя на местата, където пророкът Мухаммед ﷺ беше кланял. Вижда се ясно, че сеййидина ибн ‘Умер رضي الله عنه също желаше да получи беракета на пророка Мухаммед ﷺ.

В ен-Неса‘и [3:243] се предава, че това бе практиката и на сеййидина ебу Муса‘ ел-Еш‘ари رضي الله عنه.

Така виждаме, че сахаба търсеха местата, където пророкът Мухаммед ﷺ кланяше за да могат и те да кланят там.

В Сахих Муслим, Китаб ел-Либас, 3-ти том, 140 стр. се предава, че Есма‘, дъщерята на сеййидина ебу Бекр притежаваше наметалото на пророка Мухаммед ﷺ, което от своя страна тя получи от сеййиде ‘А‘ише رضي الله عنها. Тя вземаше водата с която измиваше наметалото и даваше на болните да пият от нея. Те пиеха от нея и биваха изцелявани. Сахаба приемаха факта, че във водата от благословените дрехи на Пророка ﷺ имаше беракет и можеше да лекува. А тези сахаба бяха ли мушрици?

Ет-Таберани предава от сеййидина ебу Мехзура, че веднъж свалил своята чалма, разкривайки дълга плитка коса на главата си. Хората го попитали за това, а той обяснил, че веднъж пророкът Мухаммед ﷺ го докоснал на това място от главата и след това той вече не се решил да постриже тази коса.

В еш-Шифа' на Қоді 'Иййад се предава, че сеййидина ибн 'Умер رضي الله عنه поставяше ръцете си върху минбера на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم и после бършеше лицето си с тях, очевидно търсейки теберрук от това. И след като сахаба се нуждаеха от беракета на Мухаммед صلى الله عليه وسلم какво остава за нас?

Имам Ахмед ибн Ханбел предава, че веднъж пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم посетил майката на Енес ибн Малик رضي الله عنه и изпил половин чаша от [поднесеното] питие. Тя отрязала онази част от чашата, чиято била докосната от устните на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم и я запазила за беракет.

Ебу Даууд, ет-Таберани и ел-Хаким предават в достоверен хадис, че по време на подготовката за битката при Ухуд един от сахаба стоял извън строя. Пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم го ударил с пръчка за да се върне обратно в строя. Този сахаби бил недоволен от случилото се и се оплакал на Мухаммед صلى الله عليه وسلم. Той صلى الله عليه وسلم му дал възможността да си вземе правото, като го удари по същия начин. Този сподвижник обаче настоял Мухаммед صلى الله عليه وسلم да открие кожата си, тъй като и сахабето също било ударено по голо. Тогава Мухаммед صلى الله عليه وسلم вдигнал ризата си, а сахабето бързо се възползвало от възможността, като го целунало по корема. Мухаммед صلى الله عليه وسلم поискал от него да обясни защо направил това. А той обяснил, че може да умре по време на битката затова искал да се увери, че поне веднъж в живота си се е докоснал до тялото на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم.

Предава се от ел-Бухари в сборника му Едеб ел-Муфред, 144 стр, че сеййидина 'Али رضي الله عنه се случвало да целува ръцете и краката на сеййидина 'Аббас رضي الله عنه. И как тогава в наши дни си позволяваме да окачествим като ширк действия, които не само, че бяха приемливи за сахаба, а освен това изразяваха огромната им почит към благословения Пророк صلى الله عليه وسلم!?

В друг достоверен хадис предаден от ебу Йе'аля се казва, че в битката между мюсюлманите и византийците [ер-рум], военачалникът сеййидина Халид ибн ел-Уелид [с прозвище "мечът на Аллаh"] търсеше чалмата си. Когато я откри другите видяха, че тя бе много стара и опърпана. Сахаба го попитаха, защо бе нужно да търси такова нещо по средата на битката? А той отговори, че в нея бе пхнал малко от косата на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم и всеки път, когато я носеше в битка побеждаваше. А след като я загуби по време на битката се притесняваше, че византийците може да я открият и да спечелят битката.

В Сахиx Муслим, Китаб ел-Хажж се предава, че пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم разпределял косата си между сахаба след като я постригвал при Мина. Всеки от тях вземал част от нея за беракет.

В Сахиx ел-Бухари, Китаб ел-Либас се предава, че сеййиде умм Селеме запазваше косата от съпруга си, пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم в червена стъкленица. И всеки път, когато някой бе болен тя потапяше косата във вода и даваше на болния да пие от нея и той се изцеляваше незабавно.

Ен-Несā и предава, че на пророкът Мухаммед ﷺ бе дадена клетва от група хора. Те заявиха пред Мухаммед ﷺ, че се кланяха на идоли преди, но сега след като вече са мюсюлмани възнамеряваха да построят джамия на същото място и поискаха ду'а' от него ﷺ. А той ﷺ направи ўуду' [взе абдест] и даде водата останала от правенето на ўуду' на тези хора, нареждайки им да унищожат идолите и да сложат водата в джамията за беракет. Но те се страхуваха, че водата може да пресъхне преди да се завърнат там. А пророкът Мухаммед ﷺ им отговори, че тази вода ще ги пречисти и няма да намалее. [Мишкāt ел-Меҫāбиҳ]

В Саҳиҳ Муслим, Китаб ез-Зухд се предава, че пророкът Мухаммед ﷺ пътуваше заедно със саҳāба през земите на Семуд – народа на пророка Салих عليه السلام. Докато пътували саҳāба се запасили с вода от тамошните кладенци. Мухаммед ﷺ наредил на саҳāба да изхвърлят тази вода, тъй като това били кладенците на безверниците по времето на Салих عليه السلام. После Мухаммед ﷺ им позволил да пият от точно определен кладенец – там от където пила камилата на пророка Салих عليه السلام.

Имам ен-Неўеўи в Шерх Саҳиҳ Муслим, 8-ми том, 118 стр. коментира този хадис, казвайки че ние трябва да се опитваме да извлечаме беракет от нещата свързани с праведните хора [ўе мин феўа' ид хазел хадис ет-теберрук би асар ес-ҫолиҳин].

Нека обърнем внимание, че след като е възможно да се извлече беракет от камилата на праведник [живял преди около 4000 години], какво остава за гробовете на приближените на Аллаҳ ﷻ - еўлия'?

В Саҳиҳ Муслим се предава, че сейидина Утбан رضي الله عنه винаги молеl пророка Мухаммед ﷺ да кланя на определено място в дома му, за да може после и той да кланя там и да извлече беракет от това.

В Шерх Саҳиҳ Муслим, 5-ти том, 161 стр. имам ен-Неўеўи казва, че има три главни ползи, които извлечаме от този хадис:

- 1) Позволено е да се извлеча беракет от праведните хора и вещите свързани с тях.
- 2) Препоръчително е да се отслужва молитва на местата, където праведните хора са отслужвали молитва.
- 3) Препоръчително е да се извлеча беракет от местата, където праведните хора са пребивавали.

Може би най-голямото доказателство за теберрук – извлечането на беракет, е разказа за саркофага – ет-табут, споменат в сўра ел-Бақара, 248-ми айет: ***“И им рече техният пророк: “Знамението, че той ще стане владетел, е идването на Саркофага при вас. В него има успокоение от вашия Господ и запазени реликви, оставени от рода на Мусā и рода на Харуи. Носят го ангелите. Наистина в това има знамение за вас, ако сте вярващи.”***”

Имамите ел-Қуртуби [в 3-ти том, 247 стр. на своя тефсир] и ибн Кесир [в ел-Бидайе, 1-ви том, 8-ма стр.] казват, че преди да влязат в битка евреите поставяли саркофага пред тях и отправяли ду'а' към Алла̀х, като в последствие побеждавали, вследствие на беракета от този саркофаг.

Ибн Кесир [в своя тефсир] предава, че ет-табу̀т [саркофага] донесен внимателно от меля'икетата на Алла̀х съдържал сандали, дрехи, тояги и други благословени вещи от пророците Муса̀ ﷺ и Харун̀ ﷺ.

Трябва да се замислим след като вещите свързани с пророците на синовете на Исра̀ил са на такава почит пред Всевишния Алла̀х, то тогава каква би била почитта и благословията по отношение на вещите свързани с повелителя на всички пророци – Мухаммед ﷺ?

Накратко: Свещения Қур'ан подкрепя почитането на вещите свързани с пророците, като източник на сигурност и беракет.

Сподвижниците сахаба винаги търсеха беракет от всяка вещь свързана с праведниците. Пророкът Мухаммед ﷺ бе първият, който ни показва как да получаваме беракет от него, разпределяйки между сахаба своята коса и водата от вземането на ўду'.

Също така е важно да отбележим, че видни учени, като има̀м Ахмед ибн Ханбел̀ ﷺ и има̀м ен-Неуеу̀и ﷺ одобряват концепцията за търсене на беракет. А може би нашите местни съвременни учени знаят повече от тях?

Що се касае до онези, които казват, че единствено Алла̀х ﷻ е този, който дава беракет, а не хората, то ние напълно потвърждаваме това. Друг въпрос е обаче, че те могат да споделят беракета с който Алла̀х ﷻ ги е дарил. Беракета във всяко едно нещо идва единствено от Алла̀х ﷻ - и беракета на Қур'ана, и беракета на Исля̀ма, и беракета на Кя'абе, и беракета на Медина, и беракета на садаката, и беракета на водата Земзем. Но това значи ли, че ние трябва да се лишим от всички тези неща? Разбира се, че не. Всеки мюсюлманин знае много добре, че това са само средства, а истинският източник на беракет е единствено Алла̀х ﷻ.

А ако някой човек иска да постави граници на Алла̀х ﷻ, казвайки, че Алла̀х не може да обсипе с беракет определени хора или вещи, то този човек има много погрешно разбиране относно качествата на Всевишния ﷻ.

Въпрос номер 4: Позволено ли е да се целува гроб?

Отговор: Този въпрос много често бива разбиран или представян погрешно. Целувката е естествено човешко поведение. Хората се целуват от обич, уважение, желание, или дори като служене. Всичко това зависи от намерението с което се извършва този акт. Някои индивиди обаче много настоятелно и преднамерено интерпретират всяка една целувка, като акт на служене – 'ибадет. Това становище обаче няма база нито в Қур'ана, ни то в

Суннета.

Пророкът Мухаммед ﷺ целуваше черният камък, което ясно показва, че има огромна разлика между целуване и правене на 'ибадет. И макар, че това е камък от небето [което се предава в ен-Ниса'и, ет-Тирмизи и ел-Хаким] това не променя нещата, защото пророците и приближените [еўлия] също са "небесни" хора.

И така тези индивиди заклеияват като мушрик [сдружаващ] или кяфир [безверник] всеки един човек, който си позволи да целуне дадена вещь или човек от почит към него. А в действителност самото безпочвено заклеияване на другите хора като безверници е истински акт на безверие.

Има интересна история за човек, който заклеимил целуването на еўлия' [приближените раби на Аллах ﷻ] и ехли бейт [потомците на пророка Мухаммед ﷺ] като ширк и служене на друг освен Аллах. Когато бил забелязан да целува своя син го попитали, защо прави 'ибадет на собствения си син? Отговорил, че го целува от обич. А хората му отвърнали, че те също целуват потомците на Мухаммед ﷺ от обич. Той останал безмълавен.

Точно по тази причина онези, които посещават гробовете на ехли бейт, сахаба и на еўлия' също ги целуват. И ако те толкова настояват на своята позиция нека дадат ясно доказателство от Кур'ана и Суннета, че това е акт на служене, а не просто да преповтарят собствените си мнения базирани на техните страсти и желания.

Много хадиси показват, че сахаба са целували гроба на пророка Мухаммед ﷺ:

Ибн 'Асякир в Тарих ед-Димешк, ес-Самхуди в Уффа ел-Уффа и имам ел-мужтехид ес-Субки в Шифа' ес-Сиқам би зиярат хайр ел-енам предават, че когато сеййидина Билял رضي الله عنه се завърнал в Медина след много години той отишъл право при благословения гроб на пророка Мухаммед ﷺ, паднал, положил челото си на него, целунал го и казал: "О, любими Расулюллах ﷺ!"

Това бе израз на обичта му към пророка Мухаммед ﷺ. Без съмнение някои от съвременните "шейхове" биха заклемили сеййидина Билял като мушрик, който прави 'ибадет на Пророка ﷺ. Естерфируллах!

Ет-Таберани предава, че веднъж големия сподвижник ебу Еййуб ел-Енсарй положил главата си на благословения гроб на пророка Мухаммед ﷺ и го целунал. Умеядския владетел Меруан ибн ел-Хакем, всеизвестен с лошата си слава, го попитал защо прави 'ибадет на камъка? А ебу Еййуб отговорил, че той се намира пред Пророка ﷺ, а не пред камък. Тогава друг човек се намесил, казвайки на Меруан, че това е известният сподвижник ебу Еййуб رضي الله عنه и той го оставил на мира.

По същия начин посещавайки гробовете на ехли бейт и на еўлия ние

изразяваме обичта си към тях така, както и сеййидина ебу Еййуб رضي الله عنه, а не им правим 'ибадет.

Има̄м ел-Қасталяни предава в Меӯахиб Ледуннийе, че когато пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم починал, дъщеря му – сеййиде Фатима رضي الله عنها взела пясък от гроба му, сложила го на лицето си и заплакала, казвайки: “Човекът помирилс пръстта от гроба на Ахмед [т.е. пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم] повече няма нужда да мирише друг парфюм!”

С други думи пръстта от гроба на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم ухае по-добре от всеки друг парфюм на този свят. Точно това са и думите на има̄м ел-Бус̄ир̄и в известната му Қас̄ида ел-Бурда, като някои невежи "шейхове" също го наричат мушрик по тази причина. А дали тези съвременни "шейхове" биха заклеили и сеййиде Фатима رضي الله عنها по същия начин? Естегфируллах!

Ибн Хишам предава, че когато пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم починал, сеййидина ебу Бекр ес-Сиддиқ رضي الله عنه отишъл да целуне челото му и казал: “Как благословен и прекрасно ухаещ беше като жив и как благословен и прекрасно ухаещ си след като си замина!” Това също ли е ширк?

Това бяха доказателства от саха̄ба. И същия Пророк صلى الله عليه وسلم, който ни нареди да унищожим идолите, ни нареди и да целунем Черния камък, не като акт на 'ибадет, а заради близостта му до Алла̄х جل جلاله. По същия начин е и сравнението с гробовете на еулия̄'.

Кя'абе също е каменна постройка. Ние отслужваме молитвите си обърнати към него и правим тауаф около него. Това значи ли, че правим 'ибадет на Кя'абе? Не, разбира се! Кя'абе просто представлява присъствието на Алла̄х جل جلاله, по същия начин както и гробовете на еулия̄ са места, където се спуска милостта на Алла̄х جل جلاله.

Също така ние отслужваме молитва при Мястото на Ибра̄хим [Меқам Ибра̄хим] المقام النبوي така, както ни е повелено в Свещения Қур'ан: “**Вземете мястото на Ибра̄хим да бъде за молитви!**” [2:125] А то чисто и просто представлява голяма каменна плоча, която съдържа стъпката на Ибра̄хим عليه السلام. Тя е на хиляди години и не е нито гроб, нито дори кракът на Ибра̄хим عليه السلام. Тогава кланянето на това място също ли е ширк или куфр? След като не е, защо тогава се заклеива отслужването на молитва при гроба на Мухаммед صلى الله عليه وسلم или гробовете на приближените еулия̄' от тази общност?

Има̄м ез-Зехеби предава в Межму' шуюх ез-Зехеби [1-ви том, 72-74 стр.], че синът на има̄м Ахмед ибн Ханбел го известил, че хората докосват и целуват гробът на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم за да получат беракет. А има̄м Ахмед отговорил: “Няма лошо в това!” [Ля бе'се бихи]

Има̄м ез-Зехеби продължава разяснявайки: “Само някои от саха̄ба правеха това, тъй като те бяха виждали пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم приживе, имаха

близки взаимоотношения с него, целуваха ръката му, биеха се за водата от абдеста му [‘ууду’], разпределяха си косата му за беракет, дори разтриваха слюнката му върху лицата си [както се посочва ясно в ел-Бухари]. Но онези, които не успяха да срещнат пророка Мухаммед ﷺ приживе изразяваха тяхната обич, като отиваха на гроба му и го целуваха и докосваха.”

В своя известен труд Минхаж ел-‘Абидин [347-ма стр.] имам ел-Газали казва, че приближените на Аллах – еулия’ достигат такова състояние при което: “Аллах им дава беракет в техния дъх, говор, дрехи, компания, местата, където сядат, и дори пясъка върху който стъпват.” И след като там има беракет какво грешно има в това да се опитаме да се възползваме от него?

Питаме: Ако целунем покривалото на Кя’абе, защото зад него се намира “Домът на Аллах”, или пък покривалото на Кур’ана, защото под него се намира книгата на Аллах, защо да не може да целунем покривалото над гроба, защото в него се намира приближен на Аллах?

Някои невежи и заблудени хора след като биват опровергани чрез всички налични аргументи продължават да спорят, казвайки: “От къде да знаем, какво е положението на този човек в ахирета и че той е приближен – еулия’?”

Следните два хадиса от Сахих ел-Бухари [Китаб ел-Женә’из] би трябвало да им послужат за отговор:

Предава се, че веднъж покрай пророка Мухаммед ﷺ минало погребение и някои от сподвижниците възхвалили мъртвия човек. Пророкът ﷺ казал: “*Бе потвърдено за него.*” Те попитали: “Какво?” Той отговорил: “*Женнета.*” като добавил: “*Вие сте свидетелите на Аллах на тази земя.*” [Ентум шухедә’ Аллах фи ел-ерд]

Пророкът ﷺ също казва: “*Всеки мюсюлманин за когото четирима човека засвидетелстват, че е добър, Аллах ще го въведе в женнета.*”

По отношение на приближените на Аллах - еулия’ милиони праведни хора от тази общност са ги засвидетелствали като такива. Как тогава е възможно да има хора, които поставят под въпрос дори техния иман? Как може някой мюсюлманин да има такива лоши мисли по отношение на някого за когото, както Аллах, така и неговите творения са засвидетелствали? Лошите предположения дори по адрес на обикновения човек се считат за грях, а какво остава за онези еулия’, чийто живот и пример е вдъхновявал поколения от вярващи?

Ако някой бъде набеден, че целува еулия’ като акт на ‘ибадет, то остава дълг на обвинителя да даде доказателство за обвинението си, тъй като всички ние сме мюсюлмани и казваме ля иляхе иллеллах мухаммедуррасулюллах. Да се обвини несправедливо мюсюлманин, че е безверник е един от най-тежките грехове. Ние служим единствено на Аллах ﷻ и почитаме неговите приближени.

Съдружаването касае вярата в Аллах, която е в сърцето, а не целуването

или уважението. Да се заклеят жестовите на целуване или уважение като ширк е погрешно разбиране на същността на съдружаването. В действителност да се наричат мюсюлманите мушрици, заради въпроси по които има разногласие е истинската бид'а, която е заразила общността ни в наши дни.

Въпрос номер 5: Позволено ли е да се поставят цветя на гробовете?

Отговор: В сборниците *Сахих ел-Бухари* и *Сахих Муслим* се предава: Веднъж докато пътувал пророкът Мухаммед ﷺ спрял на определено място и казал, че пред него има гроб, а човека в този гроб бива изтезаван. Тогава Мухаммед ﷺ отчупил две палмови клонки и ги поставил на гроба, като казал, че докато тези клонки не овяхнат наказанието ще бъде намалено.

Причината за това е, че тези клонки правят *зикр* [споменаване] на Аллах ﷻ. Така че този акт е сунна, но хората използват цветя вместо клонки, защото те са по-лесно достъпни и запазват своята свежест за по-дълго време.

Също така от това може да направим извод, че ако ние правим *зикр* при даден гроб, това също ще намали наказанието на неговия обитател. От своя страна правенето на *зикр* при гробовете на *еўлия'* ще издигне още повече степената на техните души. И това действие е в пълно съзвучие с небесните повели.

Също така в известното произведение по *фиқх* на *ханефийския мезхѐб* - *Фетаўа ел-Хиндийе*, раздел *Китаб ел-Жен'из* се посочва, че поставянето на цветя на гробовете е позволено.

Мулла 'Али ел-Қорї казва в своя коментар на горния *хадїс* в книгата си *ел-Мирқат фї шерх ел-Мишкат*: "Нашите учени са постановили, че поставянето на благоухания и растения на гробовете е суннет."

Човек трябва да има много богато въображение за да си помисли, че поставянето на цветя на гробовете е ширк! ... Тъжно е, че нашите така наречени "учени" много често не си дават сметка какви са последствията от това да окачествят някоя обикновена постъпка от страна на някой мюсюлманин като ширк.

Пророкът Мухаммед ﷺ казва: "Онзи, който не благодари на хората, не благодари и на Аллах субх'анеху ъе те'ал'я." А ние сме длъжници на пророците – мирът да е над тях, и на *еўлия'*, които защитиха и разпространиха религията на Аллах ﷻ във всяка епоха. И в знак на благодарност ние посещаваме гробовете им, поставяме цветя на тях и правим *зикр* там. Общност, която не почита своите заслужили и герои е неблагодарна общност и е обречена на смут и безпорядък.

Въпрос номер 6: Позволено ли е да се издигат кубета или постройки над гробовете?

Отговор: Псевдо-учените определят като бид‘а всяко нещо, което пророкът Мухаммед ﷺ не е вършил. В действителност истинското определение за нововъведение е следното: Всяко нещо, което не е вършено от пророка Мухаммед ﷺ и освен това няма база в шери‘ата – Кур‘ана и Суннета.

Някои хора безцеремонно заклеят издигането на кубета над гробовете като бид‘а, но какво да кажем тогава за издигането на кубета над джамиите? По времето на пророка Мухаммед ﷺ нямаше нито кубета, нито килими, нито минарета, нито михраби в джамиите. Всичко това бе въведено в практиката дълго време след като Мухаммед ﷺ си замина от този свят.

Кубетата бяха въведени в употреба за да усилят гласа на имама, създавайки ехо, килимите бяха застлани за да не се налага хората да кланят върху пясъка, а минаретата бяха издигани за да могат хората отдалече да се ориентират за местоположението на джамията. Нека онези, които крещат "бид‘а" за щяло и нещяло да си построят джамия без кубета, килими, михраби и минарета.

Нека също си припомним, че Пророкът ﷺ постави голям камък на гроба на своя сподвижник ‘Усмāн ибн Мез‘ун, като каза: *"За да знам мястото на гроба на своя брат."* [Ли е‘леме бихи қабра еҳи] [ебу Да‘ууд и Мишкāt ел-Меṣāбиҳ]

Този хадис е основа в отличаването на гробовете, особено тези на специалните хора, за да могат да бъдат разпознавани. Стилът на постройките издигани над тях може да се е променял през вековете, но основата ѝ лежи в суннета, по същия начин както и идеята за украсяването на месджидите.

Най-значимото доказателство за допустимостта на структури и постройки над гробовете е примерът на пророка Мухаммед ﷺ. Той казва, че всеки пророк трябва да бъде погребан там, където почине. И тъй като той ﷺ почина в своята къща, бе погребан вътре в нея, като сахаба не я разрушиха, преди да погребат Мухаммед ﷺ на това място.

Що се касае до онези, които твърдят, че това е изключение, което се отнася единствено до Мухаммед ﷺ, нека докажат това чрез Кур‘ана и Суннета, и второ – питаме ги защо сеййидина ебу Бекр ес-Ṣиддиқ ﷺ също желаше да бъде погребан там [и в следствие точно това се случи]? Същото важи и за сеййидина ‘Умер رضي الله عنه, който от своя страна също бе погребан там. Това недвусмислено доказва, че е допустимо обикновен човек, който не е пророк, да бъде погребан в гроб, над който е издигната постройка.

Друг хадис, който често се тълкува погрешно е повелата на пророка Мухаммед ﷺ към неговите сподвижници да разрушат всички високи гробове.

По времето на Мухаммед ﷺ все още нямаше мюсюлмански гробове, а единствено гробове на безверници, които бяха издигнати високо. Неговата повеля бе да се премахнат високите структури над гробовете на безверниците, а не на тези на вярващите и на приближените на Аллах.

Силно доказателство в подкрепа на това е факта, че когато сеййидина ‘Умер رضي الله عنه завладя Сирия и Палестина, изобилстващи с големи гробници на различни пророци – мирът да бъде над тях – като например гроба на Ибра̄х̄им عليه السلام, на Юсуф عليه السلام, на Я’куб عليه السلام, на Да̄ӯд عليه السلام и на Сюлейман عليه السلام, той رضي الله عنه разруши идолите, но не докосна гробовете на пророците عليه السلام. По този начин виждаме, че гореспоменатия хадис е по отношение на гробовете на безверниците.

В достоверен хадис пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم заявява, че честта на мъртвия мюсюлманин е същата като и честта на живия мюсюлманин. [Хурметул му’мини меййитен ке хурметихи хайен] Алла̄х جل جلاله заявява, че най-достойните пред него са най-богобоязливите. А ние от своя страна ги уважаваме както приживе, така и след тяхната смърт, почитайки гробовете им, така както шерй’ата повелява.

В друг достоверен хадис се предава, че когато пророкът Мухаммед صلى الله عليه وسلم погледнал към благословеното Кя’абе казал: “Колко велик си ти Алла̄х, честта на вярващия е по-велика от теб!”

В с̄ура ел-Хажж, 32-ри айет се казва: “Така е! А който зачита светините на Алла̄х, това е от набожността на сърцата.” А в с̄ура ел-Бақара, 158-ми айет, планините ес-Сафа̄ и ел-Мер’а са наречени светини, защото там една от приближените на Алла̄х от общността на Ибра̄х̄им عليه السلام - а именно Хажер – пробяга седем пъти.

Какво тогава да кажем за местата, където се намират приближените на Алла̄х от общността на Мухаммед صلى الله عليه وسلم? Ние вярваме, че тези места също са от светините на Алла̄х и трябва да бъдат почитани. А колко нещастен е факта, че някои хора се опитват да ни спрат да го правим. Те не отчитат това, че ние ги почитаме заради Алла̄х, а не ги възприемаме като негови съдружници. Никой мюсюлманин не би извършил такова нещо.

Също така има доказателства от Қур’ана, които подкрепят издигането на постройки над гробовете. В с̄ура ел-Кехф, 21-ви айет, се разказва за обитателите на пещерата. Според Тефсир ел-Желялейн вярващите построили месджид над техните гробове. Това бе за да извлекат беракет от праведниците погребани там. По същия начин този айет е коментиран и в тефсирите на Хаффа̄жи, Бейда̄уи, Рази, и Рух ел-Бейн.

Също така, много често погрешно е интерпретиран и хадиса в който се казва, че Алла̄х جل جلاله проклина хората, които превръщат гробовете на своите пророци в месджиди. Този хадис обаче се отнася за онези, които правят ‘ибдет на самите пророци, а не за онези които кланят в съседство с техните гробове за беракет. Всеки, който е ходил на хадж знае, че хората кланят около четирите краища на благословения гроб на пророка Мухаммед صلى الله عليه وسلم, като това продължава вече 1400 години. Това също ли е ширк? В Мекка пък се препоръчва да се кланя в

Хижр Исма'ил, където се намира гроба на Исма'ил عليه السلام, както много учени, като ибн Кесир [в Қисас ел-Енбийа] например са заявили.

В известната книга по фикх на шафи'итския мезхеб – 'Умдат ес-Салик, ясно се посочва какво означава гроб да се превърне в месджид: "Да се кланя към самия гроб или да се кланя върху гроба." А не значи да се кланя в съседство с гроба или пък да се издигне постройка над него. Издигането на постройка, която се опира на самия гроб е забранено, тъй като това е акт на неуважение към човека погребан в него, но издигането на постройка над гроба, която се опира на неговите околности със сигурност е позволено, като това е практиката на цялата мюсюлманска общност в продължение на 1400 години, като всички доказателства са в подкрепа на това, а не против него.

И също в продължение на 1400 години гробовете на големите синове и дъщери на Исляма по целия свят бяха символи на вдъхновение и великолепие, а също така източник на духовност и беракет.

Тъжен факт е, че докато в днешно време всички народи полагат най-големи усилия в запазването и съхраняването на паметта на своите герои и лидери, на нас ни бива втъпявано от група невежи "учени" да заличим останките от своите герои и лидери.

Накратко: Да се целуне черният камък е суннет, да се украсяват с цветя гробовете също е суннет, а да се разрушават гробовете на приближените раби - еўлия е бид'а, тъй като сахāба поддържаха техните гробове.

Въпрос номер 7: Друго сравнение от страна на шейх Фааик бе оприличаването на мюсюлманите от Кейп Таун, които посещават гробовете на еўлия' [а също и мюсюлманите по целия свят, защото всяка мюсюлманска страна почита гробовете на своите еўлия'] с идолопоклонниците от времето на пророка Мухаммед عليه السلام. Наистина ли сме същите като тях?

Отговор: Това сравнение от страна на шейх Фааик наистина доказва колко дълбоко е неговото невежество. По този начин съзнателно или не, той анулира думите на пророка Мухаммед عليه السلام.

В достоверен хадис от ибн Маже [Китаб ез-Зухд] се предават думите на пророка Мухаммед عليه السلام, че онова от което най-много се опасява за своята общност е съдружаването – ширк. По-нататък той عليه السلام обяснява, че няма предвид служенето на слънцето или луната или идоли, а че хората ще вършат неща, които не са заради задоволството на Аллах. Т.е. те ще кланят за да се покажат пред другите, ще извършват хадж за да ги видят, и ще изучават религията за да изпъкнат пред другите или да причиняват раздор.

И така разбираме, че той عليه السلام не се боеше, че неговата общност ще служи на идоли. Следователно всеки, който казва, че общността на Мухаммед عليه السلام в наши

дни служи на идоли, твърди че той ﷺ е сгрешил. Естеғфирулла̄х!

В действителност пророкът Мухаммед ﷺ ни е предупредил за такива хора, представящи себе си за "учени". В достоверен хадис той ﷺ споменава, че към края на времето ще се появят хора, които ще казват неща, които нито ние, нито нашите предци сме чували. И също така, че ние трябва да сме наясно с тези хора за да не допуснем те да ни заблудят.

Що се отнася до това, че шейх Фааик използва хадис който касае неверниците от Мекка по отношение на неговите братя мюсюлмани, то ние му отговаряме по следния начин. В Сахих ел-Бухарӣ се предава от ‘Абдулла̄х ибн ‘Умер رضي الله عنه, че хаӯариж са най-лошите хора, защото те използват Кур’аничните айети, които касаят неверниците срещу вярващите. [незеле фил мушрикин̄ ъе же ‘алю̄ха фил му’минин̄] А точно това прави и шейх Фааик.

Също така той ни сравнява с хората от времето на пророка Нух عليه السلام, които пазеха образи на определени хора и служеха на тях. Как е възможно да сравнява тези безверници с общността на пророка Мухаммед ﷺ? Да сравнява заблудените от народа на Нух عليه السلام с благословените последователи на Мухаммед ﷺ?

Също така той заявява, че който почита приближените еўлия̄, рано или късно започва да служи на тях. Да обаче мюсюлманите от цял свят почитат своите еўлия̄ в продължение на 1400 години вече и никой все още не е започнал да им служи. В Кейп Таун специално това продължава вече 300 години и елхамдулилла̄х – всички те са все още мюсюлмани и никой не служи приближените еўлия̄, но за сметка на това ги почита. С изключение на лицемерите, разбира се.

Накрая шейх Фааик цитира следния айет **“А които приемат покровители вместо Него, казват: “Служим на тях само за да ни приближават още повече до Алла̄х.”**” [ез-Зумер: 3], твърдейки че това действие на безверниците е едно и също с посещаването на гробовете на еўлия̄ – приближените раби на Алла̄х ﷻ. А това е изключително погрешно разбиране на въпросния айет, защото споменатите неверници не вярвали истински в Алла̄х, като използвали горните думи само като оправдание за своите действия.

Това може да видим от айета в който Алла̄х ﷻ ни забранява да кълнем божествата на неверниците, за да не стане това причина и те да кълнат Алла̄х ﷻ. Също така в битката при Ухуд безверниците зовяха за помощ имената на своите идоли, докато саха̄ба зовяха името на Алла̄х ﷻ.

Също така безверниците от гореспомнатия айет явно използват думата "служене" – ‘ибадет, по отношение на божествата си, за да ги доближат до Алла̄х ﷻ. Докато нито един от мюсюлманите посещаващи гробовете на еўлия̄ не казва, че им служи. Ние само ги почитаме и уважаваме, желаем да сме близо до тях, заради думите на Всевишния Алла̄х: **“Наистина милостта на Алла̄х е близо**

до благодетелните!” [7:56] Също така тук е мястото и да споменем айета: **“Нима отдадените на Аллах ще сторим да са като престъпниците? Какво ви е, така да отсъждате?”** [ел-Қалем: 35-36]

Фааик Гамиеддиен заявява, че единствено Аллах защитава и помага, и че ние не се нуждаем от беракета на който и да било пророк или праведник. А самият Аллах ﷻ в Свещения Қур’ан казва думи със смисъл: **“Ваш ближен [ўели] е само Аллах, и Неговият Пратеник, и вярващите, които отслужват намаз и дават зекят, и се покланят.”** [5:55]

Също така в Сахих ел-Бухари [Китаб ел-Жихад] под заглавие “Онзи, който търси помощ от бедните и богобоязливите хора във война” се предава, че Пророкът ﷺ казва: **“Вие не получавате победата или препитанието си освен заради бедните измежду вас!”**

Да, наистина единствено Аллах ﷻ защитава и помага, но пророците и приближените привличат към себе си и отразяват тази защита и тази помощ. И само невежите отричат това.

Заключения: Днес някои хора имат претенциите да ни учат на теўхид [единобожие]. Но ние трябва да сме наясно че наред с истинското единобожие съществува и фалшиво, за да се предпазим от него. Защото фалшивото единобожие е единобожието на Иблис – Шейтана.

Аллах ﷻ повели на Иблис да се поклони пред Адем عليه السلام от почит към него. А Иблис отговори, че той почита единствено Аллах ﷻ и никой друг. И каква бе неговата участ? Адът!

Прокълнатия Иблис бе първият “учен”, който постанови, че почитането на приближените на Аллах ﷻ - еўлия’ е против единобожието – теўхид. Затова онези, които искат да ни спрат да не почитаме хората почетени от Аллах ﷻ са като Иблис – твърдят че почитат единствено Всевишния عليه السلام и никой друг – включително неговите приближени еўлия’.

В същото време меля’икетата, които истински вярваха в Аллах عليه السلام, знаеха че вярата им в Аллах включва в себе си и обичта и почитта към неговите приближени, затова те се поклониха на Адем عليه السلام и бяха благословени.

Голяма ирония е, че меля’икетата направиха поклон пред Адем عليه السلام, но някои хора в днешно време имат проблеми с почитането дори на Мухаммед عليه السلام - най-доброто творение, като отказват да станат в негова чест. В същото време те стоят прави докато пият Земзем от уважение и защото е суннет да се пие Земзем прав, и всички останали видове вода – седнал. Те почитат водата Земзем, която дойде под крака на Исма’ил عليه السلام, но отказват да почетат най-великия от пратениците عليه السلام.

А иронията е още по-голяма, когато вземем под внимание хадиса от

Сахи́х ел-Буҳа́ри [Кита́б ел-Жена́'из] в който се посочва, че пророкът Мухаммед ﷺ, както и саха́ба ﷺ станаха за да почетат погребението на евреин. Значи погребението на евреин може да бъде почетено, но за възлюбеният ни Пророк ﷺ човек не може да стане прав, защото това е бид'а – нововъведение! Именно това е единобожието на Иблїс.

А истинското единобожие в Исляма показва, че ние трябва да почитаме всеки почетен от Алла́х ﷻ – пророците - енбия́', говорещите истина - сидди́қин, мъчениците - шухеда́', праведниците - со́лихїн, и всички приближени на Алла́х ﷻ - еу́лия'. И ако господин Гамиелдиен е неспособен да даде отговор на всички приведени аргументи, тогава той трябва да замълчи и да отиде да изучава Қур'ана и Сунната.

Молим Алла́х ﷻ да дари всички ни с много по-добро разбиране на религията ни. А́мин.

Този труд е базиран на уроците на шейх ес-Сеййид Мухаммед ибн ел-'Алеу́й ел-Ма́лики ел-Ха́сени, който е от потомците на пророка Мухаммед ﷺ от неговия внук сеййидина́ Ха́сен ибн 'Али́ ﷺ, учен от школата на има́м Ма́лик, и шейх от 'Алеу́й тари́қа. През своя живот шейх 'Алеу́й се срещна с учените от ехли сунна от Мароко до Индонезия и от Америка до Австралия. Той си замина от този свят през октомври, 2004-та година, Алла́х да се смили над него! Този труд бе събран и записан от неговите ученици.

Използвани източници:

Свещения Қур'ан

Кутуб ес-Ситте [шестте главни сборника с ха́дис]

Мефа́хим йежи́б ен туса́ххах - от сеййид Мухаммед ел-'Алеу́й ел-Ма́лики

Минха́ж ес-селеф фи́ фехм ен-нусу́с – от сеййид Мухаммед ел-'Алеу́й ел-Ма́лики

Минха́ж ел-'А́биди́н – от има́м ел-Га́зали

Ел-Ха́уї лил-фетау́и - от има́м ес-Сую́ти

'Умда́т ес-са́лик – от На́киб ел-Мисри́

И слава на Алла́х, Господарят на световете!